„Já tebe taky“
není
„Miluju tě“

VIOLETA REED

„Já tebe taky“ *není* „Miluju tě“

přeložila Lenka Malinová

© 2023, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Malinová, 2026
Cover © Barbora Žižková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8814-9

Všem, kteří jsou v knihách jako doma:
doufám, že tady najdete útočiště, jaké hledáte.
A všem nakladatelkám na světě
(a hlavně Maríi),
protože vy jste také součástí magie.

Playlist

Hudba je nedílnou součástí mého života
a byla zdrojem inspirace pro tento příběh,
takže vám tu nechám playlist.

Raquel

You're on Your Own, Kid – Taylor Swift
Mastermind – Taylor Swift
Fallin' All in You – Shawn Mendes
Nothing New – Taylor Swift ft. Phoebe Bridgers
Miedo – Amaia

Will

Vienna – Billy Joel
House of the Rising Sun – The Animals
Happy Accidents – Saint Motel
Hold My Girl – George Ezra
She's A Rainbow – The Rolling Stones
THE LONELIEST – Måneskin
Hasta Perder El Control – La Casa Azul

Ti dva

About You – The 1975
Till Forever Falls Apart – Ashe ft. FINNEAS
Karma – Taylor Swift
House of the Rising Sun – Jeremy Renner
Leave Before You Love Me – Marshmello ft. Jonas Brothers

Další písničky uvedené v knize:

Stand by Me – Charming Horses Deep Mix
Footloose – Kenny Loggins

Načtěte kód v aplikaci Spotify a zaposlouchejte se

DRŽKOUN: (podst. jm.)

1. Člověk, který mluví přespříliš.
2. Muž, kterému snadno něco ujede, protože je arogantní.
3. William Anderson, protagonista tohoto románu.

Prolog

Fotku Empire State Building vystřídá budova Rockefellerova centra a hlas v pozadí oznámí, že přichází Jimmy Fallon, jenž vzápětí přiběhne na pódium. Publikum vstane, aby ho mohlo přivítat bouřlivým potleskem, a on na něj odpoví pozdravem a úsměvem.

„Vítám všechny v sále i diváky u televizních obrazovek!" zvolá moderátor. „Vrátit se do práce po svátcích je pořádná dřina, co vy na to? Už máme polovinu ledna, ale nikdy není pozdě popřát… Šťastný nový rok!" Strčí ruku do kapsy a vyhodí do vzduchu hrst konfet.

Diváci znovu začnou tleskat a on se ukloní, načež se posadí ke svému stolu.

„Jak už jsme oznámili před několika týdny, prvním hostem dnešní *Tonight Show* je jeden z nejprodávanějších autorů v zemi." Jimmy se odmlčí, protože přítomní propuknou v nadšené ovace. Pak dojatě zvýší hlas a pronese: „Před dvěma měsíci vydal svou poslední knihu. Jsem si jistý, že *Dědictví hvězd* mnozí z vás našli pod stromečkem jako dárek. Dnes tu s námi bude naživo autor, který svou ságou Hněv hvězd obrátil svět fantasy naruby!" Vstane, ukáže na levou stranu pódia a zvolá: „Uvítejme prosím vřele… Williama Andersona!"

Ještě to jméno ani nedořekne, a publikum spustí ohlušující křik a potlesk. Zdá se, že všudypřítomné nadšení je nakažlivé a nálada v sále se nedá popsat jinak než jako radostná a jásavá.

Kamera se natočí doleva a na pódiu se objeví další muž. William se zastaví, aby mohl s úsměvem pozdravit dav, který se sem dnes přišel na něj podívat. Má na sobě černý oblek a bílou košili s rozepnutými knoflíčky u krku. Vypadá dokonale.

Moderátor k němu přijde, aby mu mohl podat ruku, ale nakonec se přátelsky obejmou. Jimmy se pak vrátí do svého křesla a jeho host se posadí po jeho pravici.

„Díky, že jsi přišel."

„A tobě, že jsi mě pozval," odvětí William. Jeho chraplavý hlas zní klidně.

„Naposledy jsi tu představoval svoji čtvrtou knihu *Fialový plamen* a ta o několik měsíců později získala několik cen, včetně Světové ceny fantasy za nejlepší román. Jaký je to pocit?"

„No…, nevím, co přesně ti na to říct. Stalo se to před rokem a půl, ale myslím, že to ještě pořád vstřebávám."

Jimmy položí na stůl Andersonovu poslední knihu a řekne:

„Dnes tu jsi, abys nám pověděl o závěrečném dílu celé ságy." Kamera zabere zblízka *Dědictví hvězd*. „Gratuluju!"

William mu poděkuje. Široký úsměv na jeho tváři prozrazuje, že je se svým dílem spokojen.

Jimmy opatrně pohladí hřbet a prohlásí: „Tahle kniha už dva měsíce vede v žebříčku bestsellerů *New York Times*. Jen v USA se prodalo v prvním týdnu víc než sedmdesát tisíc výtisků."

Následuje potlesk tak bouřlivý, že moderátor musí svou řeč na chvíli přerušit. Když se znovu dostane ke slovu, vychrlí jedním dechem:

„Tvé romány byly přeloženy do více než třiceti jazyků. Po celém světě jsi prodal přes dvacet milionů výtisků. Blahopřeju, Wille! Tomu se říká skončit ve velkém stylu!" Poplácá ho po ruce. „Jaký pocit v tobě tahle čísla vyvolávají?"

„Zvláštní," připustí spisovatel po krátké úvaze. „Jsem moc spokojený, konec je opravdu dojemný, ale je mi líto, že se musím s postavami rozloučit. Když jsem si Rhiannon tady v hlavě živě představil poprvé," poklepe si ukazováčkem na pravý spánek, „bylo mi šestnáct." V hlase mu náhle zazní nostalgie. „Teď je mi třicet a mám pocit, že jsem s tou ságou vyrostl a vyzrál. A svým způsobem je to bolestné, protože nadešla chvíle rozloučit se s dobrou kamarádkou."

Pódium zaplaví soucitné povzdechy z publika. Autor si položí ruku na srdce a vděčně se zahledí do sálu.

„Jako fanoušek téhle ságy ti můžu říct jedině to, co už dávno víš, totiž že tady uvnitř se skrývá něco mimořádného." Jimmy opět pozvedne knihu a ukáže ji do kamery. „Prostředí, příběh… to vše je neskutečné. Když jsem to četl, pořád jsem se v duchu musel ptát: Jak je možné, že tohle všechno dokáže vymyslet jediný člověk?" V hlase mu zní obdiv. Vrátí knihu na stůl a pokračuje: „Tohle

mi obzvlášť vrtá hlavou, Wille. Ty nápady… přicházejí samovolně? Ve snu? Jsi návštěvník z budoucnosti a víš, že tohle se lidstvu za sto let opravdu stane?“

Obecenstvo se tomu vtipu zasměje a Will také.

„Od všeho trochu,“ odvětí spisovatel pobaveně. „Většinou přichází inspirace ve chvíli, kdy si vyrazím zaběhat. Musím přiznat, že nejlepší věci mě napadají, když u sebe nemám poznámkový blok.“ William přitom vytáhne z kapsy saka telefon. „Vždycky popadnu telefon a jako šílenec si tam honem poznamenávám všechno, co mě napadlo, abych to nezapomněl.“ Hned jak to dořekne, začne předstírat, že freneticky vyťukává něco do mobilu, a lidé se znovu rozesmějí.

„Slyšel jsem, že jsi na Manhattan přijel zrovna teď…“

William přikývne, podívá se na hodinky a odpoví:

„Přistál jsem před třemi hodinami. Mám příšerný jet lag. Nejspíš na tomhle měkoučkém gauči usnu,“ prohlásí a zaboří se do námořnicky modré pohovky, která působí velice pohodlně.

„Nemáme ti donést polštář a deku?“ chce vědět Jimmy.

Spisovatel se hlasitě rozesměje a přikývne.

Záběr zblízka na jeho obličej odhalí, že je opravdu unavený. Sice nejspíš prošel rukama maskérek, ale i přesto je vidět, že má pod očima tmavé propadlé kruhy. Jako by William uměl číst divákům myšlenky, právě v té chvíli zívne a oči se mu zamlží. Potřese hlavou a Jimmy se ho zeptá:

„Odkud jsi přiletěl?“

„Z Londýna. Z FantasyConu, což je evropský festival fantasy literatury.“

„Slyšel jsem, že ses tam s fanoušky podělil o jednu historku týkající se Råshulta.“ Jimmy se neubrání a znovu se zasměje. „Kde ses inspiroval, když jsi téhle záporné postavě vybíral jméno?“

William se zasměje a pak odpoví.

„Råshult je název pojízdného servírovacího stolku z IKEA. Mimochodem, Songesand, Fredde, Eket,“ vyjmenovává hrdiny na prstech jedné ruky, „všichni záporáci, kteří se v sáze objevují, mají jména podle švédského nábytku.“

Publikum vybuchne smíchy.

„Tomu nevěřím,“ prohlásí Fallon svým typickým šibalským hlasem. „Proč?“

„Když jsem se sem přistěhoval, abych tu studoval na vysoké, půjčil jsem si dodávku a zajel jsem do brooklynské IKEA.“ Ukáže prstem doprava. „Nakoupil

jsem všechno potřebné a odvezl jsem si to do bytu." Odmlčí se a sám se zasměje. „Smontovat všechen ten nábytek byla učiněná noční můra." Jeho vyděšený výraz diváky rozesměje. „Postel jsem začal montovat kolem šesté večer a skončil jsem ve dvě ráno. Vzpomínám si, že jsem se v jedné chvíli, kdy jsem už byl v naprosté agónii, přitrouble zadíval na krabici, kde bylo napsáno ‚Songesand'. A bylo mi to naprosto jasné: jedna ze záporných postav mého příštího románu se bude jmenovat právě takhle."

Přítomní sborově propuknou v hlasitý smích, i Jimmy potřebuje chvíli, aby se uklidnil.

„Jsi na turné od chvíle, kdy román vyšel, je to tak?"

„Je to tak, myslím, že jsem se zastavil jedině na Vánoce, kdy jsem trávil čas s rodinou." William si promne tvář a pokračuje: „Je to poprvé, co dělám tak velké turné, jenže závěr ságy si to prostě žádal. Je neuvěřitelné, když vám fanoušci říkají, že se jim vaše kniha hrozně líbila nebo že je provázela v těžkých chvílích. Je to nepopsatelný pocit. Jsem unavený, ale poprvé jsem navštívil místa jako Chile nebo Peru, a jsem za to vděčný."

Moderátor přikývne, nakloní se k němu a poplácá ho po rameni.

„Těšíš se na chvíle volna?"

William zavrtí hlavou a rázně prohlásí:

„Kdepak. Vlastně jsem pracoval i v letadle. Hnacím motorem je mi nová kniha."

„Nová kniha?" Jimmy zesílí hlas, bouchne do stolu a zakloní se v křesle.

William právě vypustil z úst naprosto exkluzivní novinku a moderátor nenechá nikoho na pochybách, že jde o opravdovou bombu.

„To je ale zpráva!" Diváci spustí takový potlesk, že skoro není rozumět tomu, co Jimmy pronese vzápětí: „A tenhle román… nějak souvisí s předchozí ságou?"

„Nemyslím, že by byl můj nakladatel nadšený, kdybych vám tu pověděl, o čem bude nová kniha, dřív než jemu."

„Počkej, tvůj nakladatel… ještě netuší, že ta kniha existuje?"

Chechot diváků se rozléhá po pódiu jako nahraný smích, který se používal ve starých sitkomech.

William na místo odpovědi jen pokrčí rameny, aby dal najevo, že už víc nepoví.

„Ale zpátky ke tvému poslednímu románu." Moderátor potěžká knihu v rukou. „No tedy, váží víc než krocan na Den díkůvzdání!" William se zasměje, zatímco Jimmy knihu otevře a začne jí listovat. „Skoro devět set stran… Vypadá to, že jsi toho měl na srdci opravdu hodně."

Jimmy vrátí knihu na stůl. Pak natáhne pravici a znovu svého hosta poplácá po předloktí. I přes obrazovku je cítit, že spolu mají opravdu přátelský vztah.

„To ano." William s odpovědí ani trochu neváhá. „Je to závěr celé ságy a uběhlo pět let; o životě hlavních hrdinů bylo co vyprávět. V téhle knize se setkáváme s jejich mnohem dospělejší verzí. Rhiannon a její druhové prožijí závěr svého dobrodružství a pochopí, jakou oběť každé jejich rozhodnutí přineslo. Do toho vstupují nové zájmy i postavy, ztráty, bitvy, city a… myslím, že víc bych prozrazovat neměl."

Autor se zadívá na své poslední dílo a spokojeně se usměje. Je patrné, že je hrdý na to, co dokázal. A je také zřejmé, že se Jimmymu kniha velmi líbila, protože dokonce zmíní svou oblíbenou pasáž.

„Ta část v oáze je výborná… Nedokázal jsem se od čtení odtrhnout. A víc už neřeknu, protože pak mi lidé nadávají, že to s těmi spoilery přeháním. Každopádně má tenhle román obrovský úspěch a já jsem si jistý, že ty, které přijdou po něm, si povedou zrovna tak. A na závěr mám pro tebe připravenou takovou malou hru." Moderátorovi se mihne na tváři ďábelský úsměv. „Sesbírali jsme některé recenze na tvou knihu a přečteme ti ty, které se nám zdály nejvtipnější. Můžeš na ně reagovat, jestli chceš."

Anderson se na chvíli zamyslí, ale nezbývá mu nic jiného než odpovědět stručným „dobrá".

Jimmy vytáhne z obálky hromádku karet, a když uvidí, co je napsané na první z nich, uchechtne se. Odkašle si a začne číst:

„Kéž by si mi Rhiannon sedla obkročmo na obličej, ale kdepak… Četl jsem až do rána, dokud mi knížka nevypadla z rukou. Nedokázal jsem přestat, dokud jsem ji nedočetl! Co mám teď dělat se svým životem?"

Diváci se zasmějí a William odpoví lehkým pousmáním. Jimmy po pár vteřinách začne číst další:

„Toužím po tom, aby mě Råshult unesl. Tenhle záporák je prostě k nakousnutí. Mezi ním a Rhiannon je taková chemie, že se mi při čtení

zamlžují brýle. Wille, nechystáš náhodou alternativní konec, kde skončí ti dva spolu?“

Spisovatel překvapeně zamrká.

„No, jsem rád, že se vám Råshult tak líbil, má opravdové charisma, ale on a Rhiannon spolu nikdy neskončí,“ prohlásí zamračeně.

„Ajajaj, a tady máme pár zajímavých,“ pokračuje Jimmy. „Znáte takové to ‚Není to tebou, je to mnou‘? Tak u téhle knížky je to naopak. Není to mnou, je to tou knihou, je fakt strašná.“

William obrátí oči v sloup a vzdychne. Moderátor čte dál:

„Tuhle knížku jsem byla nucena mlčky přetrpět stejně jako hemeroidy.“

Přítomní se začnou chichotat, zatímco autor zvedne obočí.

Pak odpoví jen: „Wau…, to je to nejhezčí, co mi kdy kdo řekl. Díky!“

Jimmy vymění kartičku.

„Jdeme na další. Tahle se týká romantické stránky knihy,“ upozorní ho předem se smíchem a přečte: „Anderson vykazuje při psaní romantické zápletky asi tak stejnou emoční inteligenci jako vyschlý celer.“

„Aspoň že celer, a ne koriandr… To by mě fakt urazilo,“ odvětí William a v hlase mu zní ironie.

„To teda jo,“ přitaká moderátor se zhnuseným výrazem. „Ta další recenze je strašně vtipná.“ Odmlčí se a zadívá se na spisovatele. „Co je horší než číst sexuální scény v téhle knize? Muset je poslouchat v audioverzi. Utíkám si ji koupit!“

„Tak díky, že jste mi za knihu zaplatili dvakrát.“ William zvedne palec nahoru a ukáže ho do kamery. Jeho slova teď zní zahořkleji.

„Pokud máš trochu zdravého rozumu, budeš tu knížku nesnášet,“ čte Jimmy dál. „Hlavní hrdina vypadá, jako by vypadl ze seriálu *Flintstoneovi*. Celý ten příběh páchne zatuchlinou…“

Ještě ani nedočetl, když William vezme ze stolu svoji knihu a pořádně si k ní přivoní.

„Já z ní cítím úspěch, voní jako číslo jedna v žebříčku nejprodávanějších knih v *New York Times*.“

Pak se zatváří nadutě. Ví, že jeho odpověď byla duchaplná. Publikum se zasměje, on ale zachovává kamennou tvář. Vypadá to, že čím víc se diváci chechtají, tím je vážnější.

„Tahle recenze je výborná," prohlásí Jimmy a sotva se drží, aby se nerozesmál, takže je jasné, že další recenze bude pořádná bomba. „Číst návod na instalaci trouby mě vzrušilo víc než pikantní scény v téhle knížce."

William si pohrdavě odfrkne a pokrčí rameny.

„Co čekáš, že ti na tohle řeknu?" pronese kousavě a nasadí nadřazený výraz. „Ne každý si umí vychutnat dobrou knihu, spoustu lidí nudí, když tam nejsou obrázky."

„Ups!" Moderátor předstírá bolestnou grimasu a čte nahlas: „Je vidět, že tohle napsal chlap, který nemá ani potuchy, co je to láska. Určitě má srdce studené jak psí čumák."

Williamovi začnou při těch slovech šlehat z očí blesky. A zatímco diváci se smějí čím dál víc, jemu úsměv z tváře úplně zmizí.

„Cože?" Spisovatel se plácne do kolen. „Překvapuje mě, kolik zabedněnců si myslí, že vědí, co je to láska, ale svými komentáři dokazují, že sami jsou vedle jak ta jedle." Sympatický výraz nahradí ironický úšklebek a William uraženě spustí: „Nenapsali v životě ani dvě souvislé věty, ale myslí si, že vědí víc než úspěšný autor. Jsem si jistý, že svou příští knihou vytřu spoustě lidí zrak." Zavrtí hlavou a nesouhlasně zamlaská. „Ba co víc, chci, abyste všichni věděli, že má příští kniha bude číslo jedna v žebříčku romantické literatury. Dost možná…" Sevře rty a pak rozhodně prohlásí: „Ne dost možná – ujišťuju vás, že moje kniha překoná všechny, které kdy napsala Danielle Steelová!"

Ve studiu zavládne hrobové ticho. Vypadá to, že tohle prohlášení překvapilo i samotného Jimmyho.

„No tak, Wille, neber si to tolik k srdci," pronese smířlivě a odloží kartičky na stůl. „Jsou to jen názory. Velmi vtipné, to se musí nechat, ale pořád jen obyčejné názory. Kromě toho všichni víme, že nikdo nedokáže překonat zlatou trojici autorů romantické literatury, tedy Danielle Steelovou, Noru Robertsovou a Nicholase Sparkse."

Anderson si zhnuseně odfrkne.

Atmosféra jako by najednou ochladla. Všechna dobrá nálada je náhle tatam. Moderátor rychle změní téma. Nesmí dovolit, aby dění v sále ztratilo na zajímavosti, aby se lidé začali nudit a přepnuli na jiný kanál. Zeptá se Willa na několik dalších věcí o knize, pak se s ním rozloučí a následuje reklamní přestávka.

1

STÁŽISTKA (podst. jm.): Osoba, která získává zkušenosti tím, že se na ni valí jeden průšvih za druhým.

„Ach můj bože! Ten týpek je ale blbec!“ zvolala jsem a ukázala na televizi.

„To teda je,“ řekla Suzu.

„Nemůžu uvěřit, že řekl, že jeho kniha překoná romány Danielle Steelové!“ zavrtím hlavou a vzdychnu si. „Kdo si myslí, že je?“

„Pšššt!“ Grace zesílila televizi právě ve chvíli, kdy Jimmy popřál Williamovi úspěch s novým románem a přenechal místo reklamě.

Zůstaly jsme zírat na obrazovku, dokud spisovatel neopustil pódium. Pak Grace televizi vypnula.

Opřela jsem se dlaněmi o koberec v našem obýváku a pak jsem se natočila doleva, abych se mohla přesvědčit, jestli se mé spolubydlící tváří stejně nevěřícně jako já.

Suzu s Grace seděly na gauči, před nimi na stolku zbytky naší večeře. V neděli jsme si tradičně objednávaly jídlo domů a pak jsme se spolu dívaly na televizi.

Už podruhé ten večer Grace plácla do našeho šíleně nepohodlného gauče na znamení, že si mám přisednout, ale já jsem jen odmítavě zavrtěla hlavou. Raději jsem seděla na zemi, odkud jsem měla VIP přístup k lososovým maki s avokádem.

„Na sociálních sítích to vře,“ prohlásila Suzu a palcem přitom posouvala obrazovku. „Lidi prohlašují, že si jeho novou knížku nekoupí ani za nic.“

„To se nedivím,“ odpovím. „Označil své čtenáře za idioty, když řekl to své ‚Ne každý si umí vychutnat dobrou knihu‘.“ Pokusila jsem se napodobit Williamův hlas, ale místo jeho klidné mluvy plné odmlk jsem nasadila vysoký

ječák, který se mu vůbec nepodobal. Byla jsem tak rozhořčená, že jsem to ze sebe musela vysypat.

Grace se zasmála a řekla:

„No, ta jeho poznámka byla pěkně povýšenecká, ale bylo zábavné sledovat, jak pomalu přichází do varu, až vybuchne."

„To čichání ke knize bylo dost mimo, co?" Suzu odtrhla oči od mobilu a stěží zadržovala smích. Já se rozřehtala nahlas. Bylo mi jasné, že z toho bude co nevidět dobrý meme. „Ježíši, vždyť on je větší drama queen než Grace!"

Naše kamarádka popadla růžový polštářek, který měla vedle sebe, a praštila s ním Suzu po hlavě.

„Ten týpek si totiž myslí, že je génius, protože už mu dlouhé roky mažou med kolem huby…," prohlásila jsem.

„No, tak trochu génius to je," skočila mi do řeči Suzu a naklonila se, aby si pro sebe ulovila kuřecí knedlíček gyoza. „Dva měsíce cestuje po celém světě a už má na stole novou knihu. Kolik lidí tohle dokáže?"

Slupne gyozu a namíří na mě hůlkami v očekávání, co já na to.

„Knížku, kterou si nikdo nekoupí," připomněla jsem jí.

„Rachel, jedno nevylučuje druhé," řekla mi Grace. „Souhlasím s tebou, že teď vypadal jako pětileté děcko, co má záchvat vzteku, ale musíš uznat, že některé odpovědi byly nápadité. A že jsme se díky němu dost nasmály." Přikývla jsem, protože měla pravdu. Smíchy nám tekly slzy. „Navíc do takového programu nezvou kdekoho."

Když jsem tohle zaslechla, musela jsem si pohrdavě odfrknout.

Spisovatelé do talkshow skutečně moc nechodili. Tohle území bylo vyhrazeno pro herce a zpěváky, ale já jsem měla svou teorii a hned jsem s ní vyrukovala před svými kamarádkami:

„Pozvali ho, protože je mladý a hezký."

„A protože má talent," dodala Grace.

„A úspěch," upozornila Suzu. „Všem se líbí. Proto je to jeden z nejprodávanějších autorů."

„Spousta spisovatelů prodává víc než on a v televizi nevystupují." Zavrtěla jsem hlavou. „Dejte na mě, kdyby ten chlap tak dokonale nezapadal do normy, nikdy by se do toho křesla neposadil."

„Tady jde o to, že ty jsi mu ještě neodpustila tu autogramiádu." Měla jsem vytušit, že Grace tohle vytáhne. Strašně ráda mi připomínala jeden z nejostudnějších momentů mého života. „My tady všechny víme, že jsi jeho tajná fanynka a schováváš si jeho knihy pod postelí."

„Za prvé, nemám jeho knihy pod postelí, ale na poličce," odvětila jsem. „A za druhé, jak bych mohla obdivovat člověka, který zahodil možnost propagovat svou práci před miliony diváků jen kvůli svému egu?"

„Určitě máš ve skříni jeho podepsanou fotku," přidala se Suzu k všeobecné zábavě na můj účet.

„No jasně že mám, rovnou pořádný plakát," prohodila jsem ironicky a začala se smát s nimi. „Tak, a co kdybychom se teď vrátily k tomu, co nás opravdu zajímá?" zvážněla jsem. „Ten týpek prohlásil, že jeho knížka překoná Danielle Steelovou."

Na pár vteřin zavládlo ticho.

„Víš, co to znamená, že jo?" Grace se zadívala jen na mě.

„Jo." Jasně že jsem to věděla.

„Znamená to, že jsme v prdeli a zítra nás čeká nejhorší pondělí, jaké jsme kdy zažily," prorokovala Grace.

Neřekla jsem nic, jen jsem skoro bez žvýkání spolkla další kus sushi.

„To David má problém, my ne," řekla Suzu.

„To se tak snadno řekne, když máš za šéfku anděla, co spadl z nebe!" zvolala Grace.

Všechny tři jsme pracovaly v Evermore Publishers, jednom z největších nakladatelských domů ve Spojených státech. Suzu pracovala jako literární agent na oddělení autorských práv a její šéfová Mindy byla ztělesněním všeho dobrého, co vás může v životě potkat.

My s Grace jsme dělaly v redakci a na nadřízeného jsme tolik štěstí neměly.

„Chci vám jen připomenout, že to, co William řekl, přivede do potíží jeho samotného, maximálně Davida, protože je jeho redaktor," dodala Suzu rozhodně.

Ano.

Náš šéf byl redaktor Williama Andersona, autora, který se právě v přímém přenosu tak hezky ukázal.

„Všechny Davidovy problémy stejně nakonec dopadnou na nás," zabrblala jsem.

„Teď se tím netrap. William má velké renomé," řekla mi Grace. „Ten průšvih nejspíš vyžehlí David sám. A jestli to nějak dopadne i na tebe, třeba to bude pro tebe plus a pomůže ti to k povýšení."

To byla pravda.

Na rozdíl od Grace, která už byla pár let senior redaktorkou, já jsem byla pořád ještě pouhá zástupkyně redaktora.

Věděla jsem, že než poskočím na pozici redaktorky, čeká mě v pomocné roli ještě nejmíň rok. Nicméně to mi nebránilo v tom, abych předchozí pátek neposlala Davidovi svou kandidaturu na post, který se měl uvolnit za tři měsíce.

„Nechci přilívat olej do ohně, ale zítra máme Blue Monday," ohlásila Suzu. „Tohle a Williamův průšvih, který už se mimochodem stal virálním, jsou momentálně dva jediné *trending topics* na sítích. Williamovo vystoupení je všude." Otočila mobil a ukázala nám mem s Williamem, který nás všechny znovu rozesmál.

Dojídaly jsme japonské jídlo a četly jsme si příspěvky na twitteru, až nás samým smíchem bolelo břicho, a večer nám příjemně uběhl.

Atmosféra byla prosycená vzrušením a napětím. Velcí šéfové měli „krizové zasedání", aby zhodnotili, jak moc Williamova prohlášení poškodila naše nakladatelství. My s Grace a Suzu jsme se to dozvěděly, když jsme čekaly ve frontě ve Starbucksu, protože Suzu dostala zprávu od Jareda, jednoho kluka z marketingu.

Tušila jsem předem, že mě čeká šílené pondělí, takže jsem měla radost, že jsem podnikla, co se dalo, abych takový den zachránila: vzala jsem si nové oblečení, abych si připadala hezká, a do kávy jsem si přidala extra sirup.

Ve třiadvacátém patře jsme se s Grace rozloučily s naší kamarádkou, ale napřed jsme si slíbily, že se později sejdeme v kuchyňce. Oddělení autorských práv, kde Suzu pracovala, sídlilo o patro výš. Když se dveře výtahu otevřely, už nás

recepční Alan vítal svým „Dobrý den, děvčata“, doprovázeným znepokojeným úsměvem. Za jeho pultíkem se skvěl obří nápis EVERMORE PUBLISHERS obklopený 3D plakátem s nejprodávanějšími tituly nakladatelství, včetně celé Williamovy ságy a také několika románů pro ženy, na kterých jsem pracovala v předešlém roce.

Překvapilo nás, že celý tým z marketingu už byl na místě. Pozdravily jsme je a zamířily dozadu, kde jsme s Grace seděly u společného stolu. Bíle vymalovaná kancelář s bílými stoly a velikými okny zářila čistotou.

Z našeho redaktorského týmu jsme tu byly jako vždy první my dvě. V pondělí jsme obvykle přicházely o třicet minut dřív, abychom se stihly v klidu nasnídat, než začne každodenní shon. Jednou z nepopiratelných výhod americké firemní kultury bylo to, že v kuchyňce byla vždy spousta ovoce, sušenek, cereálií, minerálek s různými příchutěmi i džusů. Jediné, na čem by se dalo zapracovat, byla káva. Nikdo si tu kávu z automatu nedával, protože zavánělo tak, až kolovaly vtípky, že vytéká přímo z kanalizace.

Pověsila jsem si kabelku na židli, promočenou čepici a kabát na věšák a položila jsem si kávu na stůl. Zvuk deště přehlušoval vzrušený šepot našich kolegů z marketingu. Vyndala jsem z kabelky notebook, diář a poznámkový blok, položila jsem to vše na stůl a počkala jsem, až Grace udělá totéž.

O pár minut později jsme se sešly se Suzu v kuchyňce. Ulovila jsem si z košíku na lince jednu sušenku s čokoládou a položila ji na barový pult ze zeleného mramoru, hned vedle služebního mobilu.

„Jared povídal, že velké ryby už dvě hodiny rokují v zasedačce.“ Ačkoli tam nikdo jiný nebyl, Suzu nám to vyprávěla šeptem. „Všichni z marketingu a z tiskového dostali včera večer mail a museli dnes přijít na sedmou. Jakmile tahle schůze skončí, budou mít podle všeho další, kde budou řešit, jak se k tomu průšvihu postavit a očistit Williamův obraz.“

Grace měla pravdu. Čekal nás nekonečný den a pondělek měl být evidentně pod psa.

Uhnula jsem pohledem, vzdychla si a upila ze svého karamelového macchiata. Udělala jsem dobře, že jsem si vybrala kávu plnou šlehačky a karamelu.

„Myslíte, že David na té schůzi potí krev?“ zeptala se Grace tiše.

„Určitě,“ odvětila jsem polohlasně.

„Na druhou stranu nic, co by si nezasloužil. I když to tentokrát nebyla jeho vina, neznamená to, že…“ Suzu skočilo do řeči vyzvánění mobilu.

Nepříjemně se mi sevřel žaludek.

Proč mi můj šéf volá, když má jednání?

„Dobrý den, Davide.“ Kamarádky na mě při těch slovech zůstaly němě zírat.

„Rachel. Ke mně do kanceláře. Hned.“ To bylo vše, co tím svým typickým rozkazovačným tónem pronesl.

Nedal mi ani čas, abych odpověděla „Hned jsem tam“, protože okamžitě zavěsil.

Schovala jsem si mobil do sáčka výrazně růžové barvy, a když jsem zvedla hlavu, abych se na své kamarádky mohla podívat, vypravila jsem ze sebe jen: „Držte mi palce.“ A odešla jsem.

Zastavila jsem se na svém místě pro notebook a pak jsem zamířila k Davidovi do kanceláře. Neběžela jsem jen proto, že by mé podpatky dělaly příliš velký rámus, ale šla jsem co nejrychleji.

Když jsem došla ke dveřím jeho kanceláře, zhluboka jsem se nadechla.

Dvakrát. Chtěla jsem se uklidnit, než mu stanu tváří v tvář. Zaťukala jsem, a jakmile jsem uslyšela, že mě zve dál, otevřela jsem dveře.

Můj šéf seděl za svým psacím stolem. Vypadal ještě zachmuřeněji než obvykle.

„Dobrý den, Davide.“

Pokynul mi, abych se posadila na jednu z prázdných židlí naproti němu. Položila jsem si kávu a notebook na stůl a posadila se.

Pokud by měl někdo popsat jeho kancelář jedním slovem, nejspíš by znělo „neosobní“. V dnech jako byl tenhle, kdy bylo nebe zatažené, vypadaly bílé zdi ještě chladněji a prázdněji. Neměl tam jednu jedinou dekoraci. Nejvýraznějším prvkem bylo obří okno, za nímž se rýsovala řada manhattanských mrakodrapů pod temným mořem oblaků. Počasí si vzalo k srdci rčení o modrém pondělí a obdařilo nás pekelnou bouří.

„Právě jsem odešel z krizového štábu,“ pronesl můj šéf zhnuseně místo pozdravu. „Předpokládám, že jsi včera večer viděla show Jimmy Fallona, tak jako celá firma.“ Mlčky jsem přikývla a on šel rovnou k věci: „Výsledkem té schůze je, že budeš moje pomocná redaktorka na příští Williamově knize.“

Prosím, že je to jen vtip? blesklo mi hlavou.

„Cože?“ zeptala jsem se v naději, že jsem špatně rozuměla.

Stát se znovu pomocnou redaktorkou po tom, co jsem pracovala na několika projektech samostatně, znamenalo odvést spoustu práce, aby všechnu smetanu slízl on.

„Chtěla jsi mít větší odpovědnost, no tak budeš mít ode dneška na starost romantickou zápletku románu. Po tom Willově uklouznutí musí být ta knížka dokonalá. Nevím, jestli chápeš vážnost celé situace,“ dodal kysele. Jasně že jsem to chápala, William v celostátní televizi prakticky nazval své čtenáře pitomci. „Lidé jsou rozzuření a nikdo nebude chtít jeho knihu kupovat. Pokud v něj lidé ztratí důvěru, bude to pro nakladatelství znamenat milionové ztráty. Nemusím ti snad vysvětlovat, že to je jeden z našich nejvýnosnějších autorů.“

„Já vím.“

Bylo to víc než zřejmé. Jeho tvář byla všude: na reklamních bannerech na webových stránkách nakladatelství, ve výloze knihkupectví na rohu, dokonce i v metru.

V těch pár vteřinách, kdy jsme se odmlčeli, mi před očima proběhl jeden z nejtrapnějších okamžiků mého života, který se odehrál několik měsíců předtím. Když jsem dočetla rukopis *Dědictví hvězd*, poslední Andersonovy knihy, navrhla jsem Davidovi, abychom se zaměřili na romantickou zápletku, která výrazně pokulhávala. Odpověď mého šéfa byla rázná a zdrcující: „Copak ty nevíš, kdo je to William Anderson? Tenhle autor si nenechá opravit ani čárku. Jak tě může vůbec napadnout, že přistoupí na změny v milostné linii příběhu? A ještě od někoho, kdo má tak málo zkušeností?“ Chtěla jsem na to něco namítnout, ale on mě pohybem ruky zarazil, než jsem mu své nápady, jak román nutně vylepšit, vůbec stačila představit.

Na nic jiného jsem v tu chvíli myslet nedokázala. Pokud přijmu pozici pomocné redaktorky, čekají mě měsíce, kdy si budu do úmoru lámat hlavu. Pracovat s Williamem bude jako snažit se hlavou prorazit zeď. A pokud by mi náhodou hvězdy mimořádně přály a on by na mé rady dal, byla tu možnost, že si zásluhy opět připíše můj šéf, ačkoli to nevypadalo, že by mi dával na výběr.

David si musel být vědom toho, co se mi asi honí hlavou, protože mě probral ze zamyšlení slovy:

„Vím, že to bude náročný úkol, ale napadla jsi mě ty, protože jsi měla na poli romantické literatury v posledním čtvrtletí dobré výsledky."

Brala bych jeho poznámku jako kompliment, kdyby nedodal:

„Já o tomhle nemám ani páru, city jsou pro ženské, takže si to musíš vzít na starost ty." Mávl pohrdavě rukou, jako by chtěl od sebe odehnat cokoli, co by s tímhle tématem mohlo nějak souviset.

Oněměla jsem úžasem. Bylo neuvěřitelné, že v jednadvacátém století ještě existují lidé s takovou mentalitou.

„A nevnímej to, prosím, jako krok zpět, ale jako příležitost se blýsknout," pokračoval. „William je velice významný autor, a když se ti podaří jeho knihu dotáhnout do úspěšného konce, bude se k tomu přihlížet při případném povýšení."

Cože? pomyslela jsem si.

„Ještě jsem ti neodpověděl na ten mail, co jsi mi poslala v pátek. Máš zájem o místo, které se uvolní po Elizabeth, že?" David nasadil tvrdý výraz a já jsem přikývla. „Oba víme, že na to, abys byla senior redaktorka, máš příliš málo zkušeností, ale jestli mi dokážeš, že na tenhle projekt stačíš, máš mé slovo, že to místo bude tvoje. A protože věřím, že odvedeš dobrou práci, na schůzi dnes odpoledne navíc osobně navrhnu Lindě, abychom zahájili řízení o tvé zelené kartě."

Překvapeně jsem vytáhla obočí. A to byla kolosální chyba, protože David stihl zahlédnout, jak mi oči září jako dvě zlaté hvězdy. Najednou mě zaplavila vlna dojetí, jako bych právě vyhrála v kasinu Bellagio v Las Vegas milion dolarů.

Můj šéf mi nenabízel jen práci snů, ale taky mi na stříbrném podnose servíroval… trvalý pobyt v USA!

Od chvíle, kdy jsem před čtyřmi lety dorazila se studentských vízem, i potom, když jsem získala vízum specializovaného pracovníka, byl můj pobyt vždycky navázaný na vízum a to zase na mou práci. Což znamenalo, že pokud přijdu o práci, budu se muset vrátit do Španělska… Ledaže bych měla zelenou kartu.

Řízení k získání trvalého pobytu se mohlo táhnout až dva roky. Moje pracovní vízum bylo na tři roky a já už jsem si jeden vyčerpala. Takže mi buď výhledově mohli vízum prodloužit na další tři, čímž bych si vyčerpala povolený limit, nebo mi firma mohla sponzorovat zelenou kartu.

Když jsem poprvé slyšela o „sponzorech" zelené karty, vzpomněla jsem si na sponzory v *Hunger Games.* Vzhledem k okolnostem, které nastaly, by se dalo říct, že jsem se cítila tak trochu jako Katniss v bráně do arény, ačkoli já jsem svůj boj na život a na smrt měla svést se spisovatelem, který měl hlavu tvrdou jako ledovec, do kterého narazil Titanic.

Zápasit s Williamem bude těžké, ale neměla jsem v úmyslu takovou příležitost zahodit.

Pracovala jsem opravdu tvrdě, abych se dostala až sem, ale nehodlala jsem dovolit, aby se mi do cesty postavil týpek s hlavou v oblacích.

Odvedu dobrou práci, zachráním tu knihu, David a Linda na mě budou pyšní a já dostanu to místo a zelenou kartu a zazvoní zvonec a pohádky bude konec.

„Už víš, že s Williamem komunikujeme většinou mailem," pokračoval můj šéf. „Vždycky odjíždí psát do Carmel-by-the-Sea, takže osobně s ním moc do styku nepřijdeš." David při těch slovech cosi vyťukával do notebooku. „Před chvílí jsem mu poslal mail, kde jsem mu celou situaci vysvětlil. Pošlu mu další a tebe dám do kopie, abyste od této chvíle mohli spolupracovat. Můžu s tebou počítat, že, Rachel?"

Odhodlaně jsem přikývla a ovládla se, abych udržela koutky úst na svém místě. Už jsem dala až příliš najevo, jakou mám radost z toho, že mi nabídl trvalý pobyt a místo redaktorky. Jestli mu dám další záminku, hodí mi David na krk další průšvihy.

„Věděl jsem, že jsi chytrá holka," poznamenal s obvyklou přezíravostí. Vzápětí vzal telefon a zavolal své osobní asistentce: „Avo, zavolej na HR a popros je, aby stáhli z webu nabídku na místo redaktorky, protože…" David se odmlčel a pohlédl na mě přes obroučky brýlí na čtení, „zatím na tu pozici nikoho nepotřebujeme."

Zatím?

Jediné slovo a nevyřčené varování. Než jsem stačila cokoliv říct, dveře do kanceláře se rozrazily a dovnitř vtrhl muž s nasupeným výrazem.

William Anderson patřil k těm, kteří vstupují bez klepání, jako by jim to tam patřilo.

„Davide! Co to je ksakru za mail…?" Zarazil se, když si všiml, že tam nejsou sami.

Zdálo se, že Williama moje přítomnost překvapila.

A mě zase ta jeho. Nečekala jsem, že ho uvidím osobně. Autoři jako on využívali zasedací místnost v posledním patře vždy, když přijeli do nakladatelství, takže se nikdy s nikým nepotkali. Patřilo to k výsadám, které užívali ti, jimž se dostalo statusu „celebrity".

„Dobrý den, Williame." David vstal a já ho napodobila. Bylo neuvěřitelné, jak rychle uměl můj šéf přejít z uštěpačného tónu do srdečného podle toho, koho měl před sebou. „Tohle je Rachel Garcíová, tvoje nová pomocná redaktorka," dodal a ukázal na mě.

Tak to jsi ty! blesklo mi hlavou. *Právě ti přihráli horký brambor!*

„Dobrý den, pane Andersone," řekla jsem honem a podala mu ruku.

Jeho pohled se přesunul z tváře mého šéfa a spočinul na mně. Přejel mě očima od kořínků vlasů po boty ze Zary a zastavil se u přívěsku ve tvaru srdce, který mi visel na krku. Byl to tak rychlý sken, že jsem si nebyla jistá, jestli jsem si to nevymyslela.

William několik vteřin sledoval mou nataženou ruku a pak si zhluboka vzdychl.

Opravdu uvažuje, jestli mi podá ruku? musela jsem se v duchu ptát.

Těch pár vteřin, než mi ruku podal a stiskl, se zdálo nekonečných. Měl jemnou kůži a dlouhé prsty.

„Dobrý den, slečno Garcíová," procedil William mezi zuby. Zdálo se, že zůstat v klidu byl pro něj olympijský výkon.

Když si se mnou potřásl, obrátil se na mého šéfa.

„Davide, nechápu, kam míříš tím mailem, co jsi mi právě poslal. Já pracuju sám. A ty to dobře víš."

Hlas mu zněl chraplavěji než v televizi. Z jeho klidného hlasu, typického pro Kaliforňany, mi naskočila husí kůže. Ačkoli pod tou vyrovnaností zněl dost nepříjemný podtón.

„Wille, co kdyby ses posadil?" David ukázal na volnou židli. „Zrovna jsem Rachel říkal, jak odteď budeme pracovat."

William si otřel rukou tvář a já jsem si v té chvíli všimla, že mu vlasy i béžové sako zdobí kapičky deště. Pak si toutéž rukou pokusil bezúspěšně osušit látku.

Můj šéf natáhl jeho směrem ruku s papírovým kapesníkem. Než ho stačil Williamovi podat, vytrhl mu ho spisovatel bez okolků z ruky. Alespoň trochu si otřel obličej, zmačkal kapesník do kuličky a hodil ho do koše.

Naživo byl vyšší, než jak působil na obrazovce. Musel měřit něco kolem metru devadesát. Já měřím metr sedmdesát dva, a i v podpatcích mě převyšoval o pořádný kus.

„Posaďte se, prosím," požádal nás David.

Poslechla jsem a William se otočil, aby mohl zavřít dveře. Ovanul mě studený vítr, když si sundal sako a pověsil ho na opěradlo židle. Pak židli se skřípěním posunul tak, aby seděl vedle mě. Posadil se a ze všeho nejdřív si zhnuseně odfrkl. Podívala jsem se na něj a uviděla jsem, jak pohledem probodává můj kelímek ze Starbucksu.

„Typické," procedil mezi zuby. Zavrtěl hlavou a nasadil nevěřícný úsměv.

Krve by se ve mně nedořezal.

Fakt mě soudí za to, že piju kafe ze Starbucksu? blesklo mi hlavou.

Neměla jsem čas nad tou otázkou dál uvažovat, protože můj šéf mu začal vysvětlovat to, co před chvílí vyprávěl i mně, přičemž ten drobný detail, že já celou tu šlamastyku vyřeším výměnou za povýšení, si nechal pro sebe. Celou dobu, co mluvil, jsem se donutila upřeně zírat na jeho brýle na čtení. Bylo podivuhodné, jakými slovy mou osobu popsal, protože se mu podařilo vylíčit otrávené jablko jako hrst jahod v čokoládě, které se nedají odmítnout.

Když David domluvil, v kanceláři zavládlo přesně na tři vteřiny naprosté ticho. Vím to, protože jsem to počítala. A stejně tak jsem počítala každičký Williamův povzdech, který vypustil od chvíle, kdy vešel do kanceláře. V tu chvíli jich bylo přesně třináct.

„Odpověď je ‚ne'," prohlásil rozhodně muž po mé levici. „Já ničí pomoc nepotřebuju."

Do určité míry jsem ho chápala. William uspěl velmi mladý a byl zvyklý slýchat chválu a dělat si věci po svém. Sláva mu nepochybně stoupla do hlavy. Už jsem to tušila dřív, ale jeho televizní vystoupení předchozího večera a tón nepřipouštějící námitky, který právě použil, mě v tom jen utvrdily.

Už mě unavovalo, když se mnou lidé takhle mluvili a oslovovali mě „děvče", stejně tak mě vysilovalo držet jazyk za zuby, abych si udržela místo. Byla

jsem šestadvacetiletá žena, která už tři roky pracovala v nakladatelské branži. Měla jsem všechny schopnosti potřebné pro tuhle práci a zasloužila jsem si stejný respekt jako druzí. Ale pořád existovali lidé – a myslím tím starší kolegy či další spisovatele –, kteří se ke mně chovali jako k děcku. Jen mi v té chvíli nebylo jasné, jestli je to tím, že jsem žena, nebo tím, že jsem mladá, či obojí.

Drž zobák, jde tu o tvou zelenou kartu, připomněla jsem si.

„Wille…," začal David.

„Nepotřebuju, aby mi pomáhala nějaká stážistka, Davide."

Celá jsem na židli ztuhla.

Chtěla jsem vyslyšet ten hlásek, který ve mně žadonil, abych neodpovídala, ale byla jsem posedlá neviditelnou silou.

„Nejsem žádná stážistka. Jsem redaktorka," opravila jsem ho pevným hlasem.

A ačkoli jsem umírala touhou věnovat mu úsměv stejně přezíravý, jaký mi před chvílí věnoval on, neudělala jsem to.

Dokonce jsem mu ani neřekla, že je blbec. Za takovou sebekontrolu bych si zasloužila metál.

William ke mně natočil hlavu téměř jako ve zpomaleném záběru. Rty měl sevřené do úzké čárky a jeho výraz hovořil sám za sebe: *Jak se kurva opovažuješ něco namítat?*

Nevím, jestli to bylo tím, že jsme u sebe byli tak blízko, nebo proto, že mi v těle ještě pořád proudil adrenalin, ale když se naše oči setkaly, nedokázala jsem se od těch jeho odtrhnout.

V tu chvíli mi došly dvě věci.

Kruhy pod očima se mu rýsovaly ještě zřetelněji než předchozí večer, zřejmě proto, že nebyl nalíčený.

Další věcí, která nebyla na televizní obrazovce vidět, a fotografie ji evidentně nedokázaly věrně zobrazit, byla barva jeho očí. Byly modrozelené, s tou zvláštností, že měl částečnou heterochromii, takže skoro třetinu pravé duhovky měl hnědou. Tohle zjištění mě poněkud vyvedlo z konceptu.

Přivřel oči a věnoval mi jedovatý pohled, načež se otočil k mému šéfovi a nadále mě zcela ignoroval.

„Davide, nevím, co má být tohle za vtip, ale se mnou nepočítej." William vstal a oblékl si sako. „Mám před sebou další knihu a nebudu ztrácet čas s chůvou, kterou nepotřebuju."

Sevřela jsem pod stolem pravou ruku v pěst.

Můj šéf mi dal pohledem jasně najevo, ať raději mlčím, jestli chci získat to, co mi slíbil.

„Tak podívej, Wille, budu k tobě upřímný," začal David. „Dostal jsi nakladatelství do pěkných potíží, když jsi veřejně prohlásil, že napíšeš román, který předčí kteroukoli z knih Danielle Steelové." Z toho výhružného tónu skrytého za přátelským výrazem se mi zježily chlupy. „Dnes ráno jsem musel zavolat její agentce a omluvit se tvým jménem, aby nikdo nepřiléval olej do ohně."

„Cože jsi udělal?" Will byl natolik udivený, že se zase posadil.

Chudinka, blesklo mi hlavou. *Je zvyklý, že se s ním zachází v rukavičkách, a netuší, že ve skutečném světě existuje něco, čemu se říká „omluva"*.

„Kvůli tomu, co jsi řekl, jsme se ocitli pod tlakem a v hledáčku médií. Myslím, že netušíš, jaké škody jsi napáchal tou svou poznámkou na adresu čtenářů… Je to pořádný požár, co teď musíme hasit… Lidi zuří… Takže buď té dobroty a spolupracuj. Tady Rachel," ukázal na mě. „je vynikající profesionálka, která chápe zájmy firmy a vytáhne z tvého příštího románu to nejlepší."

Koutkem oka jsem zahlédla, jak si William mne obličej.

„Jsem si jistý, že si budete skvěle rozumět a že spolu vydáte výbornou knihu, která se stane tím bestsellerem, který jsi včera sliboval," uzavřel to David tónem, kterým nám dával jasně najevo, že nemáme na výběr.

William vedle mě vypustil z plic povzdech, který se zdál nekonečný.

Takže tímto jsme zvedli počet uražených odfrknutí na čtrnáct, řekla jsem si v duchu kysele.

„Věděl jsem, že to pochopíš," řekl mu David.

„Podle všeho nemám jinou možnost."

„Pošli Rachel co nejdřív všechno, co zatím máš," požádal ho a on přikývl. „Rachel," obrátil se David na mě, „můžeš pokračovat v tom, co máš dnes na práci."

Takové zakončení bylo jako rána pěstí.

Vstala jsem.

„Davide.“ Rozloučila jsem se se šéfem pokynutím hlavy, pak jsem se otočila na Williama a podívala se na něj pěkně svrchu. „Pane Andersone.“

„Slečno Garcíová,“ odpověděl mi Willliam stejným pokývnutím. „Bylo mi potěšením vás poznat.“

„Nápodobně.“ Věnovala jsem mu strojený úsměv, který opětoval skeptickým pohledem, a posbírala si své věci.

Opustila jsem šéfovu kancelář s nervy nadranc. Urazili mě tolika věcmi, že kdybych je měla vyjmenovat, ani bych nevěděla, čím začít. A taky jsem nedokázala říct, na koho z těch dvou jsem naštvaná víc.

Nechala jsem notebook na svém místě a zamířila jsem zpátky do kuchyňky. Cestou jsem uvažovala nad jedním slovem.

STÁŽISTKA.

William Anderson mě posměšně nazval stážistkou. A řekl to tónem, který nenechával nikoho na pochybách, že stážisté nejsou hodni dýchat stejný vzduch jako on.

Zatracený despotický tyrane! mihlo se mi hlavou.

A to jsem tolik bojovala, abych se dostala tam, kde jsem… Abych pak musela snášet takové chování od autora s manýry primadony!

Před třemi lety jsem nastoupila do nakladatelství jako stážistka a nijak jsem se za to nestyděla. Stážisté pracovali stejně jako ostatní, ba i víc, ale obecně neměli žádná práva ani pravomoci. Nedostávalo se jim uznání, a jako by to nebylo málo, museli dělat ty nejhorší práce, kterých se všichni ostatní odmítali ujmout. A radši bych pomlčela o tom, že v té době bylo jednou z mých pravidelných pracovních povinností nosit Davidovi kávu.

Když jsem před dvěma lety povýšila na pomocnou redaktorku, získala jsem tím i možnost na redakčních schůzích něco říct. A doufala jsem, že až se stanu redaktorkou, získám za svou práci uznání, které si do té doby dost často přivlastňoval David. Několik posledních knih jsem redigovala sama a dopadly skvěle, jenže teď jsem ve víru dramatických událostí znovu upadla pod jeho jho.

Život není spravedlivý.

Jako bych měla málo své práce, hodí mi na krk ještě Andersona? Týpka, který během chvilky ukázal, jaký je snob – nechce se mnou pracovat a soudí mě za to, že piju kávu ze Starbucksu.

Bez rozhlížení jsem vešla do kuchyňky a vylila obsah kelímku do dřezu, ani jsem si nestačila všimnout, že moje kamarádky stojí pořád tam, kde jsem je nechala.

„Co to děláš?“ zeptala se Grace poplašeně. „Proč vylíváš šest dolarů svého oblíbeného kafe do odpadu?“

„Co se stalo?“ zeptala se Suzu ustaraně.

„Potřebuju aperol, pivo… cokoliv,“ dodala jsem a otevřela lednici, která stála za mnou. Když jsem zjistila, že uvnitř jsou jen láhve džusů a kombuchy, musela jsem si zklamaně povzdechnout.

„Lásko, je půl desáté ráno. A jsme v kanceláři,“ ozvala se Grace za mými zády. „Tady alkohol nemáme.“

Na vteřinu jsem se zadívala na prázdný kelímek a pak jsem rozhodně přistoupila k automatu. Navolila jsem kapučíno a odér, který kouřící nápoj vydával, mě donutil nakrčit nos.

„Nechystáš se vypít ten jed, že ne?“ Tentokrát promluvila Suzu. „Tohle kafe nechtějí ani krysy v podzemce.“

Napila jsem se a málem jsem se pozvracela.

Bylo to odporné.

„Pojď sem, no tak.“ Grace mi sebrala kelímek a vyhodila ho do koše. Pak vzala ze skříňky šálek a přelila do něj polovinu svého frappuccina.

Vzala jsem si od ní hrníček, napila jsem se a vzdychla jsem si.

Zbožňuju kávu ze Starbucksu.

To je fakt.

A neměla jsem v úmyslu se za to stydět ani omlouvat.

„Mohly bychom později zajít na happy hour do Viva Verde,“ navrhla jsem vzápětí. „Potřebuju margaritu.“

Zmlkla jsem, protože do kuchyňky vešly další kolegyně. Pozdravily jsme se s nimi a já jsem pak odvedla své kamarádky na záchod. Jakmile jsem si byla jistá, že uvnitř nikdo další není, všechno jsem jim vysypala.

„David mi nabídl místo redaktorky a zelenou kartu, když budu dělat pomocnou redaktorku na nové knize Williama Andersona. A pozor… Ten blbec William mě před chvílí přímo v Davidově přítomnosti nazval ‚stážistkou‘. Takže potřebuju margaritu, abych ho mohla pořádně pomluvit a ulevit si.“

„Počkej.“ Suzu vypadala překvapeně. „Řekla jsi, že… ti nabídli zelenou kartu?“

Přikývla jsem a Grace tlumeně vykřikla.

„Jasně že vyrazíme na happy hour, ale abychom oslavily tvůj trvalý pobyt!“ zvolala Grace dojatě.

„Rachel, zelená karta…,“ přidala se Suzu.

„Já vím.“ Přikývla jsem a na tváři se mi mihl neznatelný úsměv.

Jak se na mě obě vrhly, aby mě mohly sevřít v objetí, hněv najednou ustoupil do pozadí. Najednou mě štvalo o něco méně, že budu muset jednat s Andersonem. Byla jsem o krok blíž tomu, o čem jsem léta snila, a to bylo to jediné, na čem mi v tu chvíli záleželo.

2

POMOCNÁ REDAKTORKA (podst. jm.): Člověk, kterého se musím za každou cenu zbavit.

„Mohu vám nabídnout něco k pití, pane Andersone?“ Hlas letušky mě vytrhl ze zamyšlení.

Mohl jsem ji požádat o dvojitou whisky s ledem a vychutnávat si ji, než nastoupí všichni pasažéři z turistické třídy, ale chtěl jsem si udržet jasnou mysl, abych mohl pracovat na rukopise. Proto jsem řekl jen:

„Láhev vody, prosím.“

Žena mi věnovala milý úsměv, přikývla a pak odběhla. Jakmile jsem konečně zůstal sám, podíval jsem se na mobil, abych si mohl přečíst e-mail, který mi právě přišel.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 16. ledna 13:32
Předmět: Nový redakční projekt
Dobrý den, pane Andersone,
jak už přednesl dnes ráno David, ode dneška jsem Vaše nová pomocná redaktorka. Těším se, až spolu začneme pracovat. Pokud souhlasíte, mohli bychom se sejít tento týden, abyste mi pověděl, o čem je Váš nový román a na kdy odhadujete jeho dokončení.
Těším se na odpověď.
Srdečně Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Naštvaně jsem si odfrkl. Z nakladatelství jsem odešel sotva před dvěma hodinami. To nemohla slečna Garcíová počkat ani den, než mi napíše?

A co kurva myslela tím, že se těší, až spolu začneme pracovat?

Copak zapomněla, že jsem viděl, jak otráveně se tvářila u Davida v kanceláři?

Měla asi tak velkou chuť se mnou spolupracovat jako já s ní. Zatímco se mi David snažil vnutit myšlenku, že pro dobro knihy i nakladatelství potřebuju pomoc slečny Garcíové, ona si celou dobu hrála s přívěskem na krku. Vypadalo to, že je jí to stejně nepříjemné jako mně.

Uvelebil jsem se ještě víc ve svém sedadle první třídy. Vždycky jsem si kupoval poslední samostatné místo napravo. Než jsem stačil vytáhnout tác, letuška už byla zpátky. Podala mi ubrousek, skleničku s ledem a láhev vody.

„Chcete donést denní tisk?"

„Ne, děkuji."

Věnovala mi další zdvořilý úsměv a odešla.

Toho dne ráno jsem si zběžně prošel zprávy a narazil jsem na několik nepříjemných titulků.

Slavný spisovatel William Anderson rozzuřil své čtenáře tvrdým odsudkem: „Ne každý si umí vychutnat dobrou knihu".

William Anderson tvrdí, že jeho nová kniha překoná jakoukoli z těch, které napsala Danielle Steelová.

Anderson odpovídá na kritiku: „Překvapuje mě, kolik zabedněnců si myslí, že vědí, co je to láska".

Pořád jsem nechápal, čím si má kniha vysloužila tolik kritiky. Napsal jsem bestseller a neříkal jsem to já, ukazoval to počet prodaných výtisků. Není můj problém, že existují lidé, kteří neumějí docenit umění.

Ale taky nejsem úplný blbec.

Byl jsem si vědom toho, že jsem se nechal unést, když jsem prohlásil, že má další kniha mě vynese na první místo v žebříčcích románů pro ženy, a taky mi chybělo to základní, abych toho dosáhl:

ZATRACENÁ MILOSTNÁ ZÁPLETKA.

V tu chvíli mi v mobilu zapípalo několik zpráv od mého bratra:

Právě jsem odešel z nemocnice, viděl jsem, jak sis to zavařil.

A nenech si to vymluvit od mamky, v tý telce jsi vypadal jako pořádnej blbec! 😆

A mimochodem, na netu koluje výbornej mem, přidělali tvou hlavu bílému chodci.

Naser si, Zacu!

Když jsem mu odepsal, dopustil jsem se té chyby, že jsem se podíval na instagram. Měl jsem tam stovky nepřečtených zpráv. Většina se točila kolem stejné myšlenky: *Ty si myslíš, že si budeme dál kupovat tvé knížky, když jsi nás urazil?*, opepřené pár vulgarismy.

A jako vždycky tam byl i jiný typ zpráv, tvrdící pravý opak: *Nikdo tvou knihu nechápe, je neuvěřitelná. Wille, vždycky budeš mít volné místo na mé poličce a u mě v posteli taky.*

Zavřel jsem instagram a znovu upil z láhve.

Možná ta whisky nebyl tak zlý nápad.

Jestli mě e-mail od slečny Garcíové předtím rozladil, tak teď se k tomu ještě přidal nepříjemný pocit kolem žaludku z toho, co jsem se dočetl na sítích.

Chtěli mě donutit pracovat s pomocnou redaktorkou.

Mě.

Já píšu sám.

David mi nikdy nic nekomentoval. Moje příběhy nepotřebovaly téměř žádné úpravy ani redakci. Vydával jsem knihy už sedm let a všechno šlo jako na drátku. Proč bych teď měl měnit způsob svojí práce?

Když jsem před pár hodinami spatřil slečnu Garcíovou u Davida v kanceláři, vzpříčil se mi konec věty v krku. Její tvář mi byla matně povědomá. Na pár vteřin jsem se ponořil do vzpomínek, jestli ji nenajdu tam, ale nepodařilo se mi to. Nejspíš jsem ji zkrátka někdy potkal v nakladatelství.

Prohlédl jsem si ji od hlavy k patě. Z toho děvčete vyzařovala nenucenost. Měla hezký obličej. Oči kávově hnědé barvy měla o několik tónů světlejší než vlasy. Nebyla přehnaně nalíčená a řvavě růžové sáčko, které měla na sobě, nevypadalo moc draze.

Všiml jsem si, že jí déšť zvlnil konce vlasů, které jí splývaly až po prsa, že má na krku přívěsek ve tvaru srdce a že její „dobrý den“ znělo hřejivě.

Jakmile jsem pohledem zavadil o kelímek ze Starbucksu a nálepku s nápisem „cool redaktorka“ na notebooku, došlo mi, že mám před sebou chodící klišé. Nastrčit mi takovou pipku bylo to poslední, co jsem potřeboval. Proto jsem odmítl nabídku svého šéfredaktora a plácl to první, co mi slina přinesla na jazyk:

„Nepotřebuju, aby mi pomáhala nějaká stážistka.“

Moje poznámka se jí zjevně dotkla.

Trochu mě vyvedlo z míry, když jsem spatřil v jejích očích pevné odhodlání, ale nenechal jsem se tím zahnat do úzkých.

Když odešla, vylíčil mi David v těch nejrůžovějších barvách všechny úspěchy té holky, které se podařilo protlačit na první místo v žebříčcích romantické literatury bůhvíkolik titulů. Určitě jsem slečně Garcíové přál její tah na branku. Jistě je to skvělá profesionálka a těm, kteří její pomoc potřebují, dovede být nanejvýš užitečná, ale to není můj případ.

S hlubokým povzdechem jsem odblokoval mobil, abych jí mohl odpovědět, než vzlétneme.

Od: william@anderson.com
Komu: rgarcia@evermorepublishers.com
Datum: 16. ledna 13:41
Předmět: Re: Nový redakční projekt
Dobrý den, slečno Garcíová,
bohužel Vám musím sdělit, že se do nakladatelství nedostavím, právě sedím v letadle do Kalifornie. Na Manhattan se nejspíš několik měsíců nepodívám.
Přeji hezký den!
S pozdravem
William Anderson

Jakmile jsem svou odpověď odeslal, přepnul jsem mobil do módu „letadlo“. Ze všeho nejvíc jsem se toužil vrátit do svého útočiště, uzavřít se před světem a ponořit se do psaní svého románu.

Když jsem se o šest hodin později ocitl v Kalifornii, podíval jsem se, jaký mě čeká přípoj. Za hodinu jsem měl letět ze San Francisca do Monterrey. Zapnul jsem si mobilní data a ve schránce jsem objevil další e-mail od ní.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 16. ledna 14:02
Předmět: Re: Re: Nový redakční projekt
Ještě jednou dobrý den, pane Andersone,
nedělejte si starosti s tím, že nejste na Manhattanu. Můžeme se spojit přes videohovor. Máme tříhodinový časový posun, ale jsem si jistá, že se nám podaří najít časové rozmezí, které bude vyhovovat nám oběma. Ve čtvrtek nemám na programu žádnou schůzku. Jestli je to pro Vás v pořádku, můžu Vám poslat pozvánku přes Teams.
Těším se na Vaši odpověď.
Pokud byste něco potřeboval, neváhejte se na mě obrátit.
Přeji příjemný let! ☺
S pozdravem
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Když jsem si přečetl poslední větu, musel jsem přimhouřit oči.

Usměvavý smajlík? Proč se snaží být na mě milá? Slečna Garcíová a její taktika zalíbit se mi mě rozhodně nepřesvědčí, že je dobrý nápad s ní spolupracovat.

Neměl jsem v úmyslu se s ní setkávat osobně ani on-line. Řekl jsem si, že jí odpovím později. V New Yorku už stejně bylo osm večer a ona nejspíš stejně není v práci.

Bože, byl jsem úplně grogy. Myslel jsem jen na to, jak se dostanu do Carmel-by-the-Sea, domů, za svou kočkou, objednám si něco k večeři a pak se zhroutím do postele a budu spát, dokud nebude po jet lagu ani památky.

Pár dní mi trvalo, než jsem se doma aklimatizoval a vrátil se ke své obvyklé denní rutině. Během několika dnů jsem překonal tři různá časová pásma a ještě jsem nebyl stoprocentně naladěný na kalifornský čas.

Přesně po třech dnech jsem opět dostal zprávu od své pomocné redaktorky.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 19. ledna 06:12
Předmět: Potkáme se?
Dobrý den, pane Andersone,
doufám, že jste v pořádku zpátky v Kalifornii. Jak už jsem zmiňovala, dnes mám volnější den a mohla bych se s Vámi setkat. Pokud se to nehodí, můžeme si dohodnout jiný termín.
Srdečně
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Otočil jsem se na pelesti na záda a povzdechl jsem si, zatímco se má hlava pokoušela probrat ze sna.

Nepatřil jsem k lidem, kterým se těžko vstává. Jako každé ráno jsem nejdřív otevřel okno a ustlal peřinu. Osprchoval jsem se a oblékl si džíny a černé tričko. Psát celý den v pyžamu nebyl můj styl.

Sešel jsem dolů do kuchyně, abych si mohl nachystat svou každodenní snídani: kávu a toast s arašídovým máslem a plátky banánu. Posadil jsem se na barovou židli u ostrůvku a u snídaně jsem si četl *Lokýnku ze Smaragdového moře* od Brandona Sandersona.

Po snídani jsem si vzal kávu nahoru do pracovny. Jakmile jsem otevřel notebook, okamžitě jsem zjistil, že moje účast v televizním pořadu dál vyvolává polemické reakce. Proto jsem udělal přesně to, co mi radili moji marketéři z nakladatelství: držel jsem se stranou a neodpovídal na žádné zprávy.

Znovu jsem si přečetl zprávu od slečny Garcíové. Chovala se sympaticky, takže jsem ji nechtěl nechávat čekat a taky jsem nechtěl zapomenout odpovědět, jako se mi stalo posledně.

Už několik dní jsem se snažil dodat těm sto stranám nového románu, které jsem měl napsané, milostnou zápletku. Chtěl jsem psát celý den a nehodlal jsem ztrácet čas nějakými nesmyslnými videohovory.

Od: william@anderson.com
Komu: rgarcia@evermorepublishers.com
Datum: 19. ledna 07:01
Předmět: Re: Potkáme se?
Dobrý den, slečno Garcíová,
let byl v pohodě. Díky za optání.
Bohužel dnes na hovor s Vámi nemám čas.
Srdečně
William Anderson

Nato jsem si otevřel textový editor a aktivoval jsem si režim „nerušit". Chtěl jsem na obrazovce vidět pouze text, na kterém jsem pracoval, aby mě nic nerozptylovalo.

Můj druhý týden v Carmelu začal dalším e-mailem od slečny Garcíové.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 23. ledna 07:02
Předmět: Čas na setkání
Dobrý den, pane Andersone,
jak se máte? Doufám, že jste strávil příjemný víkend. Ráda bych, abychom si společně sedli k rukopisu. Jak to vidíte tento týden?
S pozdravem
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Otráveně jsem si odfrkl. Tahle žena se podle všeho nevzdávala snadno. Odpověděl jsem jí po třetí odpoledne. Díky časovému posunu ji můj e-mail zastihne mimo nakladatelství, takže si s trochou štěstí mou odpověď přečte až nazítří.

Od: william@anderson.com
Komu: rgarcia@evermorepublishers.com
Datum: 23. ledna 18:14
Předmět: Re: Čas na setkání
Dobrý den, slečno Garcíová,
právě jsem četl Váš e-mail. Jsem plně ponořený do tvůrčího procesu a na e-maily se skoro nedívám.
Velmi rád bych s Vámi mluvil, ale tento týden budu dost zaneprázdněn. Mám spoustu nápadů a chci věnovat rukopisu každou volnou vteřinu.
S pozdravem
William Anderson

Nemýlil jsem se.

To odpoledne už neodpověděla.

Ale když jsem šel spát, věděl jsem, že po probuzení na mě bude čekat další zpráva od ní.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 24. ledna 06:42
Předmět: Re: Re: Čas na setkání
Dobrý den, pane Andersone,
moc ráda slyším, že jste tak plný inspirace!
Když už se tento týden nemůžeme potkat, nemohl byste mi alespoň prozradit zápletku? Kdo je hlavním hrdinou? Kdo je ve středu jeho milostného zájmu?
Včera už jsem byla mimo kancelář, proto jsem neodpověděla. Můžu Vám dát číslo na služební telefon, abyste mi mohl napsat zprávu, kdykoli to bude naléhavé.

Mockrát děkuji.
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Che! Ta si věří, jestli si myslí, že jí dám své číslo výměnou za to její, pomyslel jsem si.

Nechal jsem mobil na nočním stolku a věrný taktice z předchozího dne jsem jí zase odpověděl až navečer.

Od: william@anderson.com
Komu: rgarcia@evermorepublishers.com
Datum: 24. ledna 18:24
Předmět: Re: Re: Re: Čas na setkání
Dobrý den, slečno Garcíová,
kniha, na které pracuji, je prequel *Hněvu hvězd*. Děj se odehrává o sto let dřív.
Vřele Vám doporučuji si celou ságu přečíst, než to spolu začneme probírat.
Jinak by bylo naše setkání kontraproduktivní a ztratil bych spoustu času tím, že bych Vám musel vysvětlovat, jak funguje magie.
Se srdečným pozdravem
William Anderson

PS: Pokud Vám při četbě nebude něco jasné, klidně se na mě obraťte, velice rád Vám písemně objasním jakoukoli pochybnost.

Když jsem mačkal tlačítko „odeslat“, neubránil jsem se a rozchechtal se nahlas. Moje knihy jsou dlouhé, a pokud má stačit i na své obvyklé pracovní povinnosti, bude potřebovat dva až tři týdny, než je vůbec přečte. Takže se dalo logicky předpokládat, že můj e-mail i mě čeká zasloužený odpočinek.

Jenže další e-mail s přáním dobrého dne mi ukázal, že jsem ji podcenil.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Datum: 25. ledna 06:04
Předmět: Re: Re: Re: Re: Čas na setkání

Dobrý den, pane Andersone,
píšete příběh o Noře? To je skvělé! Tahle postava je hodně silná, to jsem tušila už ve třicáté kapitole *Fialového plamene*, když Willow vypráví Rhiannon o tom, kde se vzala magie.
Napadají mě pouze dvě otázky:
Kdo jsou zbylé postavy?
A jaká bude milostná zápletka?
Musíme také stanovit datum, kdy knihu odevzdáte. Kdy myslíte, že budete mít rukopis hotový?
S pozdravem
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

PS: Klidně mi napište podrobnosti.

Zmateně jsem zamrkal a musel jsem se v posteli posadit.

Nejenže mou ságu četla, navíc mi poskytla dostatek informací, aby bylo zjevné, že nelže. Poprvé v životě se mi nenadmula hruď pýchou při zjištění, že si někdo přečetl mé romány. Místo toho mě zaplavila směs údivu a vzteku.

Chtěl jsem jí dát za uši a ona mi to vrátila. Byl jsem natolik vyvedený z míry, že jsem v první chvíli netušil, co jí na to odpovědět, a nakonec jsem na to úplně zapomněl.

V Kalifornii jsem nedělal nic jiného, než že jsem střídavě psal, pil kávu a sportoval. Měl jsem za to, že když se nechám pohltit svou zaběhlou rutinou, lépe se na rukopis napojím, jenže nápady neplynuly tak hladce jako obvykle.

Když jsem přišel na něco dobrého, jako bych uvnitř náhle cítil jakési pnutí. V prstech mi začalo jiskřit a já jsem nedokázal přestat psát, dokud jsem ze sebe nedostal všechno, co jsem měl na srdci. A i když se mi to bolestně přiznávalo, teď se mi to už nějaký čas nedařilo.

Uprostřed takových úvah mě překvapil další e-mail od ní.

Od: rgarcia@evermorepublishers.com
Komu: william@anderson.com
Kopie: djonson@evermorepublishers.com
Datum: 26. ledna 15:24
Předmět: Re: Re: Re: Re: Re: Čas na setkání
Dobrý den, pane Andersone,
doufám, že se Vám daří dobře.
Můžete mi prosím poslat svůj rukopis?
Ráda bych si přečetla, co už máte napsané, abychom mohli společně zhodnotit případné změny. Je důležité, abychom si potvrdili, že souzníme v tom, jakých cílů chceme v souvislosti s Vaším románem dosáhnout.
Mluvila jsem s Davidem a potřebujeme vědět alespoň přibližné datum odevzdání. Takže mi laskavě dejte vědět, který den příští týden se Vám hodí k on-line setkání.
S pozdravem
Rachel Garcíová
Pomocná redaktorka Evermore Publishers

Párkrát jsem se ťuknul propiskou do čela a musel jsem se u sebe v pracovně nahlas zasmát. Rachel dala svého šéfa do kopie. Jelikož to vypadalo, že nepomůže ani svěcená voda, abych se jí zbavil, rozhodl jsem se jí poslat, co už jsem měl hotové. Alespoň si s Davidem uvědomí, že můj nový román je tak skvělý, že se obejdu bez její pomoci.

Od: william@anderson.com
Komu: rgarcia@evermorepublishers.com
Kopie: djonson@evermorepublishers.com
Datum: 26. ledna 15:25
Předmět: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Čas na setkání
Dobrý den, slečno Garcíová,
posílám, co už mám napsané. Schůzku můžeme udělat kdykoli.
Se srdečným pozdravem
William Anderson

Odeslal jsem e-mail a vítězoslavně se usmál. Aniž jí to došlo, právě mi na stříbrném podnose naservírovala možnost zbavit se jí nadobro. Věřil jsem si natolik, že jsem vůbec netušil, co přijde.

3

ROMANTICKÝ (příd. jméno): Žánr, který má napsat náš držkoun.

Moji rodiče tvrdí, že jsem se naučila číst v pěti letech.

Pokud si vzpomínám, jednou z prvních fantasy knížek, které jsem přečetla, byla *Milina planeta* od Carlose Puerteho. Půjčila jsem si ji z knihovny před prázdninami a nikdy jsem ji nevrátila. To léto jsme se odstěhovali do Madridu a já jsem si ji nechtěně odvezla s sebou. Jako malá jsem ji přečetla snad tisíckrát, mám ji tak ráda, že ji mám dodnes schovanou u rodičů.

Touto knihou se zrodila moje láska ke čtení, a hlavně k fantasy. Od té doby si nevybavuji jedinou chvíli, kdy bych nečetla.

Když jsem chodila do páté třídy, na Mezinárodní den knihy nás vzali do nakladatelství. Byla to zábava. Hned po příchodu si tamní zaměstnankyně odvedla moji kamarádku Annu do vedlejšího sálu. Po pár minutách se vrátila bez ní. Pověděla, že zanechala naši spolužačku v kouzelném světě, že musíme hodně číst, abychom prožili spoustu dobrodružství, a že až se Anna ze své dobrodružné výpravy vrátí, už nebude stejná.

Tahle věta se mi vryla do paměti.

Až po letech jsem pochopila, že přesně toto se mi děje pokaždé, když se ponořím do nového příběhu. Otevírala jsem knihu jako někdo, a když jsem ji dočetla, už jsem byla někým jiným.

Ta exkurze pro mě představovala životní milník a Den knihy už byl navždy můj oblíbený svátek. Tehdy odpoledne jsem vyprázdnila svou pokladničku ve tvaru prasátka a poprosila jsem rodiče, aby mě vzali do knihkupectví, a tak začala tradice, že třiadvacátého dubna mi vždycky koupili nějakou knihu.

Brzy se ze mě stala horlivá čtenářka.

Časem došlo k tomu, že vyrovnat všechny knihy do poličky tak, aby se tam vešly, byl úplný hlavolam. Musela jsem si je stavět do komínků na stůl a ukládat je do zásuvek ve skříni. Následně moje knihy zabraly zbytek domu.

Na prahu dospělosti jsem si uvědomila, že chci být tou, která umí zařídit, aby se knihy dostaly na poličky svých čtenářů. Narodila jsem se proto, abych dokázala z každého příběhu vytáhnout to nejlepší, a docílit se toho dalo jedině tak, že budu pracovat v nakladatelství.

Chtěla jsem se stát redaktorkou.

Byl to můj sen.

Jak jsem se vnořila do víru vysokoškolských studií, přibyl k němu další: pracovat ve Spojených státech. Sídlilo tam několik celosvětově nejvýznamnějších nakladatelství. Chtěla jsem se dostat blízko k autorům, které jsem od dětství obdivovala, a číst si novinky dřív než všichni ostatní.

Protože jsem neúnavně hltala jednu knihu za druhou, naučila jsem se také velmi brzy anglicky. Zatímco můj starší bratr chodil na kroužek juda a mladší sestra na balet, já jsem se přihlásila na angličtinu. Chtěla jsem si přečíst nejnovější díl knižních ság, na kterých jsem byla závislá, a nečekat na překlad, a tak mi nezbývalo než se naučit anglicky. Navíc moje teta byla Angličanka a hodně mi s jazykem pomáhala. Byla vlastně i první, kdo mi věnoval knížku v angličtině, a já jsem díky ní a sáze *Twilight* zjistila, že zbožňuju směsici romantiky a fantasy.

Půlku dospívání jsem si přála být nesmrtelnou, jenže žádný upír v úžasném stříbrném volvu si pro mě nepřijel.

Škoda.

Po té první knize v angličtině přišly další. Ten jazyk se mi líbil a šel mi. Když jsem dokončila studium anglické filologie, rozhodla jsem se tudíž vyměnit Madrid za New York a vystudovat tam „publishing“. Vybrala jsem si toto město, protože tam působila značná část nakladatelství v zemi a protože seriály jako *Přátelé, Girls* a *Super drbna* přispěly k tomu, že jsem si Manhattan zamilovala ještě dřív, než jsem na něj vůbec vkročila.

Můj první rok v *Big Apple* byl emoční horská dráha. Zažila jsem spoustu vzestupů i pádů, přičemž převládaly světlé okamžiky. Netušila jsem, že zima na Manhattanu může být tak drsná ani to, že v prosinci se bude stmívat už o půl páté. Nevěřila jsem ani tomu, že se mi bude tolik stýskat po rodině a přátelích.

Začátky byly těžké, ale nakonec převážily příjemné chvíle a vědomí, že jsem tam, kde chci být.

Následujícího roku mi na konci prvního semestru druhého ročníku na dveře zaklepala další vysněná příležitost: práce v jednom z mých oblíbených nakladatelství.

Když jsem si četla nabídku na pozici stážistky v redakci Evermore Publishers, všechno mi do sebe zapadlo a já jsem se bez váhání přihlásila. Bylo mi jasné, že abych se do branže dostala, potřebuju buď nějaký kontakt – to ale můj případ nebyl –, nebo začít od píky.

Byla jsem přesvědčená, že když si splním svůj sen, budu ta nejšťastnější žena pod sluncem. A většinu času jsem jí opravdu byla. Bydlela jsem na Manhattanu a pracovala jsem pro vyhlášené nakladatelství. Co víc si přát?

Dobrého šéfa, pomyslela jsem si po čase.

Člověka, kterého budu moct obdivovat a od kterého se něco naučím – takového šéfa, díky němuž se bez ustání rozvíjíte a rostete, místo aby vás brzdil.

Davida jsem poznala v den, kdy měl se mnou pracovní pohovor. Jakmile mě jeho asistentka dovedla k jeho kanceláři a já si přečetla cedulku na dveřích se jménem DAVID JOHNSON a pod tím ŠÉFREDAKTOR, zaplavila mě vlna obdivu.

Když jsem poprvé stanula na jeho prahu, ještě jsem netušila, že bude jedinou skvrnou na mé práci.

Vzpomínám si, jak jsem vešla dovnitř s žaludkem staženým nervozitou. Úsměv mi ztuhl na tváři ve chvíli, kdy jsem se představila, a David řekl:

„Jmenuješ se Rachel, že?“

„Raquel,“ odpověděla jsem trochu plaše.

Neměl rád, když ho někdo opravoval.

„Ode dneška se budeš jmenovat Rachel, aspoň tomu bude každý rozumět,“ odvětil úsečně.

Úplně jsem strnula a nevěděla, co na to říct.

Občas jsem z pohodlnosti používala anglickou verzi svého jména, ale byla to moje volba, ne kvůli něčím pohrdavým manýrům. Další část pohovoru už pohovorem nebyla, David vychvaloval nakladatelství a autory, které měl pod křídly. Lákal mě na možnost pracovat se slavnými spisovateli a stát se součástí

nevšedního pracovního týmu. A já byla tak spokojená, že budu mít příležitost proniknout do tohoto světa, že jsem mu uvěřila.

Incident s mým jménem byl zapomenut ve chvíli, kdy vyslovil tři kouzelná slova: „Místo je tvé." Z dívky, která ráda čte, se rázem stala dívka, která knihy vydává. Nebo jsem si alespoň myslela, že jakmile tam začnu pracovat, přesně tak to bude.

A zrovna tak jsem mávla rukou nad tím, co mi hned na úvod řekla Grace, tehdy pomocná redaktorka, když mi David představoval svůj tým.

„Moc ráda tě poznávám, Rachel. Já jsem Grace Harrisová." Věnovala mi sladký úsměv a pak pokračovala: „Nechci tě odradit, ale holka, která tu pracovala před tebou, odešla po třech týdnech a ta předchozí po dvou měsících. Doufám, že vydržíš déle, už mě unavuje, že si vždycky někoho oblíbím a on mě pak opustí," zakončila dramaticky.

Chtěla jsem se jí zeptat, co se stalo, ale uvědomila si, co právě řekla, a změnila téma.

„Budu tě zaučovat." Pokynula mi, abych šla za ní. „Pojď, ukážu ti kancelář."

Od tohoto prvního dne už uplynuly více než tři roky a já si připadala jako někdo docela jiný. Naivita mě poměrně rychle opustila a následoval tvrdý pád na zem.

Naštěstí se Grace stala mým vzorem. To ona mě naučila, že chyby představují cenné lekce, to ona mi blahopřála k úspěchům. Naslouchala mým nápadům, dala mi odpovědnou práci, umožnila mi povýšit na pomocnou redaktorku a na poradách nikdy nezapomněla vyzdvihnout mé přednosti. To ona mě postrčila výš a já se postarala, abych všem dokázala, že na tuhle práci stačím.

Grace představovala tu světlou stránku.

Zato David byl šéf, který nerespektuje pracovní dobu svých zaměstnanců, a rád si přisvojuje jejich úspěchy. Když se na to podívám pozitivně, naučila jsem se od něj vše, v co jsem se za žádnou cenu nechtěla proměnit.

Mířila jsem do zasedačky, kterou jsem si zarezervovala pro schůzku s Williamem, a snažila se zůstat v klidu.

Ty dva týdny, které uplynuly od chvíle, kdy jsem se s ním v Davidově kanceláři seznámila, byly pekelné. Na jednu stranu jsem musela zápasit s Williamem a mrhat kvůli němu v práci svůj drahocenný čas, protože mě

nebral vážně, dokud jsem nepřidala do kopie svého šéfa, což už o něm hodně vypovídalo.

Na druhou stranu jsem musela snášet Davida. Můj šéf, kterému jsem obvykle ani nestála za pozdrav, se mě najednou dvacetkrát ptal, jak je na tom William s rukopisem. A s každým dnem, kdy jsem mu nedokázala říct nic nového, byl nervóznější a nervóznější. Na moje: „Promiň, Davide, není snadné se s Williamem spojit," odpovídal: „Sehnat ten text je tvoje práce." Takže mi nakonec nezbylo nic jiného než být tvrdá. Byla jsem rozhodnutá tu knížku dotáhnout do zdárného konce, a získat nejen povýšení, ale i zelenou kartu.

Když jsem vešla do zasedačky, zhluboka jsem se nadechla. Slíbila jsem si, že nepůjdu na schůzi s Williamem předem rozladěná a připravená se hádat. Potíž byla v tom, že on působil dojmem, že je dost tvrdohlavý, a já se budu muset nejspíš vybičovat k nejvyššímu sebeovládání, abych při první výměně názorů nepropadla zoufalství.

Jeho nejvýznamnější ságu tvořilo pět fantasy románů. V nich William stvořil dystopický svět, v němž hrála hlavní úlohu magie. Už od samého začátku kritika vychvalovala propracovanost prostředí i systém magie. Všichni neustále vyzdvihovali, že autor umí čtenářům předat spoustu informací, aniž by četba byla těžkopádná. Williamova tvorba byla velmi živá a čtenáři právě díky jeho svižnému stylu natěšeně očekávali každý nový díl.

Lidé si ho vážili proto, jak zapáleně uměl o svých knihách hovořit. „Nadšení hýbe světem," říkávala Grace o začínajících autorech. V případě Williama to znamenalo, že si hned od počátku vytvořil solidní fanouškovskou základnu.

Byl to opravdu dobrý spisovatel, jenže sláva ho zastihla v mladém věku a knižní průmysl ho změnil v narcise.

Když vyšlo *Dědictví hvězd*, poslední díl ságy, kritika se poprvé rozdělila. Někteří prohlašovali, že je to grandiózní finále, jiní měli za to, že má děj velké rezervy zejména kvůli milostné zápletce hlavní hrdinky Rhiannon.

Můj názor byl někde na půli cesty.

Jako vášnivá fanynka fantasy jsem nemohla popřít, že William odvedl dokonalou práci. Jenže ty poslední kapitoly, do nichž našrouboval milostnou zápletku působící jako pěst na oko, protože postrádala jakékoli emoce, až to hraničilo s absurditou, mi zanechaly na patře hořkosladkou pachuť. Když jsem

si rukopis přečetla, upozornila jsem na to Davida, jenže on nad tím mávl rukou, načež začaly chodit stížnosti čtenářek.

Romantickou stránku knihy kritizovaly především ženy. A měly naprostou pravdu.

Příběh byl vyprávěn z pohledu dívky. To byl geniální tah, protože fantasy příběhů napsaných muži, kde by byla tak propracovaná hlavní hrdinka, bylo jako šafránu.

Jenže žádná z nás se nedokázala vcítit do romantické linky: byla děsivě nerealistická, citově plochá a erotické scény musely každého nechat chladným.

Doufala jsem, že se William po své účasti v televizní show trochu poučil, jenže když jsem předchozí odpoledne dočetla, co mi poslal, pochopila jsem, že nikoliv. Bylo patrné, že milostnou zápletku napsal za pochodu, bez rozmyslu. Nepochybovala jsem, že mi svůj rukopis neposlal dřív proto, že se nelíbil ani jemu samotnému.

Fantasy část byla skvělá. Ta romantická ovšem drhla. Naprostá hrůza byla, že láska se tam objevila zničehonic a tak násilně, že to nedávalo smysl.

„Neuvěříte, co napsal! Holku zachrání její nejlepší kamarád ze spáru zabijáckého monstra a ona mu ho jako výraz vděčnosti vykouří?“ líčila jsem zhnuseně svým kamarádkám, když jsem si přečetla první sexuální scénu mezi hlavními hrdiny.

Vypadalo to, že když má William psát o citech či sexu, úplně selhává. Pořád jsem nedokázala uvěřit tomu, že tak věhlasný spisovatel mohl napsat něco takového a ještě se nad tím dmout pýchou. Dal si větší práci s tím, aby dokonale popsal, jaký odstín má hnědá barva u dveří do Nořiny chatrče, než s tím, co cítila při svém prvním sexuálním styku. Snažila jsem se být co nejmírnější, ale stejně byl rukopis plný poznámek typu „Co znamená toto?“, „Nemyslím, že by Nora potřebovala, aby ji někdo zachraňoval“ a „Scéna se sexem je hodně uspěchaná“.

Provedla jsem všemožné nezbytné úpravy, ale stále mi na tom cosi nesedělo. A to „cosi“ byla nutkavá potřeba navrhnout Williamovi drastickou změnu.

Bylo pěkné, že se Nora zamilovala do Caleba, svého věrného kamaráda z dětství, jenže opravdu neuvěřitelné by bylo, kdyby zahořela láskou k Hunterovi, mladíkovi zahaleném tajemnou aurou, který se ji s Calebem snaží vlákat do